

Anna Peipiņa

APMĀTĪBA

Stāsts par «Krēslas» radītāju Stefāniju Meieri

Viņas bieži salīdzina, jo abas izdarīja gandrīz neiespējamo. Divdesmitā gadsimta pašās beigās Harija Potera «māte» rakstniece Džoanna Roulinga daudziem pasaules bērniem atkal iemācīja lasīt. Lasīt grāmatas, kas ir biežākas par desmit lappusēm un sastāv no burtiem, nevis komiksu bildēm.

Pēc desmit gadiem «Krēslas» autore Stefānija Meiere izdarīja vēl neiespējamāko – viņa pasaules meitenēm atkal iemācīja just. Laikmetā, kad sekss vēl nav iemesls, lai iepazītos, Meiere radīja jauna tipa jutekliskumu. Jaunu erotiku, kas ir tāda pati kā jaunākās tehnoloģijas – pieskārienjutīga. «Krēslas» skartās zina, kāda tā ir.

Stefānija Meiere.

Foto – Alloverpress

Lidosta

Maija beigās Frankfortes starptautiskās lidostas grāmatu veikalā visvairāk pārdoto grāmatu topā bija trīs grāmatas. Visas trīs – biogrāfijas. No pirmās vāka ar vārdiem *Yes We Can* pārliecināti raudzījās jaunais Amerikas prezidents Baraks Obama. No otrās – viņa sieva Mišela, tērpusies skaistā kleitā un tikpat pārliecināta.

No trešās mazliet caur pieri skatījās pavisam jauns puisis ar savandītu matu ērkuli. Viņa vārdu vēl pirms gada zināja tikai tuvakie draugi, pāris kinoagenti un karstākie Harija Potera filmu fani. Taču pa šo gadu bija notikušas pārsteidzošas lietas. Amerika pirmoreiz ievēlēja tumšādainu prezidentu. Prezidents pirmoreiz izskatījās patiesi iemīļjies savā sievā. Un vēl – miljonus dažāda vecuma meiteņu sirdi neatgriezēniski un neatvairāmi bija skārusi vampīru sāgas «Krēsla» kinoversija. Līdz ar to jauniņais aktieris Roberts Patinsons no vienkārša britu puīša bija kļuvis

par vampīru Edvardu Kalenu un pēkšņi uzrauts tik neticamas popularitātes augstumos, ka kopā ar Obamu pāri nu raudzījās no savas knapi 23 gadus garās biogrāfijas vāka.

Re nu, es nodomāju, atceroties, kā pie lidostas drošības kontroles bargs puisis uniformā lika atstāt miskastē manu pusizdzerto ūdens pudeli. Toties pasaules sievišķās daļas apmātība ar «Krēslu» bija tikusi cauri visām drošības kontrolēm un ieroču detektoriem.

Sapnis

Stāsts par to, kā radās «Krēsla», ir gandrīz pārāk skaists, lai būtu ticams. No otras puses – kā gan citādi parastai trīsdesmit gadus vecai sievietei, mājas rūpju pārņemtai jaunajai māmiņai, lai rastos šī divainā vizija? Vārdu sakot, tā atnāca sapnī.

Sapnī viņa redzēja meža plaviņu. Tajā stāvēja jauna meitene, gandrīz vēl pusaudze, un dievišķi, neticami skaists puisis. Viņi bija iemīļējušies viens otrā, nē, viņi bija burtiski pārņemti viens ar otru. Tikai puisis, izrādījās, nemaz nebija cilvēks. Viņš bija vampīrs. Un viņš vienlaikus gan mīlēja meiteni ar īsti šekspīrisku kaislību, gan arī alka viņas

asiņu – ar īsti vampīrisku kaislību.

Pamodusies no rīta, Meiere bija pārsteigta ne tik daudz par sava sapņa saturu – kopš bērnības daudz lasījušai, viņai joprojām bija ļoti dzīva iztēle. Viņa bija pārsteigta par to, cik patiesa un reāla likās šī absolūti neiespējamā aina. Vēl reālāka nekā rīts, kas tūlī pat uzņēma apgriezienus – vīrs, bērni, brokastis, trauki, pamperi... Viņa varēja aprakstīt katru pļavas puķi, katru sīkumu, pat meitenes brūno acu krāsu un puīša ādas blāvi zaigojošo toni. Un viņa tā arī nolēma izdarīt. Pierakstīt. Ne tāpēc, lai kļūtu par Virdžīniju Vulfu un pat ne par Danielu Stīlu. Viņa vienkārši saprata, ka tūlī tūlī kārtējās ikdienas rūpes izdzēsīs no atmiņas šo... šo kaut ko. Kaut ko neprātīgi skaistu, kas piederēja tikai un vienīgi viņai. Un tā viņai būtu līdz sirds dziļumiem žēl.

«Saules staros viņš izskatījās satriecošs...» Stefānija iesāka, apsēdusies pie datora. Kad pacēla galvu, bija uzrakstītas vairākas teksta lappuses – vēlāk tās kļuvis par grāmatas trīspadsmito nodaļu. «Krēsla» bija dzimusi.

Tikai pati Meiere to vēl nezināja. Viņa šo dienu vēlāk tik ļoti atcerēsies tikai tāpēc,

Stāsts par to, kā radās «Krēsla», ir gandrīz pārāk skaists, lai būtu ticams.

Vampīru Kalenu klans.

ka tā bija pirmā peldēšanas nodarbība bērniem. Viņa aizveda mazos uz baseinu, pagatavoja vakariņas, sagaidīja vīru no darba. Un, kad visi bija devusies pie miera, pēkšņi saprata, ka jāturpina rakstīt. Precīzāk – pie rakstīt. Personāži pa viņas iztēles bēniņiem turpināja dzīvoties kā pa savām mājām, brīžam kļūdāmi reālāki par peldēšanas treneri un kaimiņiem aiz loga.

Kopumā tā bija diezgan šizīga vasara. Viņa rakstīja pa naktīm, kad visi gulēja. Viņa rakstīja arī pa dienu – ar vienu roku klabinādama taustiņus, uz otras turēdama tikai gadu veco Eli (pārējiem puikām tobrīd bija divi un pieci gadi). Dīvainā cilvēku un vampīru pasaule, ko viņa pati bija uzbūrusi, vairs nelaida viņu vaļā, un vienīgais veids, kā nesajukt prātā, bija – norakstīt to visu no sevis nost. Tā bija kā apmātība – salda un smaga vienlaikus. Vairs nebija laika ne draudzenēm, ne viesībām, nekam. Vienīgais, kas kaut cik turēja pie zemes, bija ģimene un mormoņu draudzes svētdienas dievkalpojumi. Pat vīrs uz Stefāniju sāka skatīties ar aizdomām.

Viņa joprojām nezināja, ko ar to visu iesāks.

Pirmā trauksmi sacēla Stefānijas vecākā māsa Emilija. Sešu bērnu ģimenē viņas bija vecākās un ļoti tuvas, un, kad Stefānija pēkšņi neatbildēja uz e-pastiem un pat vairs nezvanīja, māsa ātri vien saprata, ka kaut kas nav kārtībā. Beigu beigās Stefānija atzinās, ka visu viņas brīvo un arī nebrīvo laiku pārnēmusi rakstīšanai. Māsa tai lietai piegāja racionāli – izlasīja, novērtēja drēbi un teica,

ka vajagot aizsūtīt literārajiem aģentiem.

Mēnesi bija klusums. Beidzot piezvanīja kāds Ņujorkas aģents. Manuskripts viņu bija aizrāvis, un viņš teicās to nosūtīt tālāk deviņu izdevniecību redaktoriem. Taču lai bruņojoties ar pacietību – tādas lietas ar iesācējiem ātri nenotiek.

Tā bija Megana Tinglija, viena no izdevniecības *Little, Brown and Co* rūditākaļām redaktorēm, cilvēks ar komerciālo ožu kā dzinējsunim, kura Meieres manuskriptu pakāra līdzī kādā garākā lidojumā. Kad teksts bija pusē, viņa saprata, ka tur rokās nākamo pasaules bestselleru. Viņa bija aizmirsusi, cik viņai gadu un par ko viņai maksā algu ar daudzām nullēm. Viņai bija septiņpadsmit, un viņa bija iemīļusies vampīrā.

Straume

Sešus mēnešus pēc tās liktenīgās dienas 2003. gadā, kad Stefānija aizveda bērnus uz peldēšanu, tika parakstīts līgums par «Krēslas» izdošanu. Izdevniecība piedāvāja 300 000 dolāru – ar noteikumu, ka Meiere uzrakstīs vēl divus turpinājumus. Aģents nebija vakarējais un pieprasīja miljonu. Beigās vienojās par septiņsimt piecdesmit tūkstošiem.

Meiere skatījās un domāja – vai tiešām tas viss notiek ar viņu? Ar vienkāršu Ari-

zonas mājsaimnieci, meiteni no sešu bērnu ģimenes, kura aizgāja studēt literatūru tikai tāpēc, ka viņai ļoti patika lasīt un neko prātīgāku nevarēja izdomāt? Ar viņu, kura apprecējās jau divdesmit viena gada vecumā, – mormoņu ģimenē precas agri.

Trīsdesmit gados viņai jau bija trīs puikas, grūtniecību laikā uzkrāti liekie kilogrami, nupat atklāta kāda hroniska kaite vīram un pirmās depresijas pazīmes pašai. «Man tuvojās trīsdesmit, bet es nebiju gatava ieskatīties sejā šim vecumam. Jā, man bija ģimene, bērni, bet kas biju es pati?» Rakstīšana nāca kā ūdens straume, kas, beidzot izlauzusies pāri aizsprostam, aizskaloja visu, kas sakrājis. Straume likās nevadāma, brīžam pat mežonīga, toties veldzējoša. Tā viņa uzrakstīja vampīru grāmatu cilvēkiem, kas parasti nelasa grāmatas par vampīriem.

Meiere joprojām nesauca sevi par rakstnieci. Viņa uzskata, ka ir *storywriter*, stāstniece. Jo viņa neko sevišķi neizdomājot, vienkārši noliekot cilvēkus noteiktos apstākļos un tad ar interesi skatoties, kas sanāks. Viņa godīgi atzīstas, ka arī savu vampīru pasauli vienkārši izdomāja. Kā jau kristīgi audzināta meitene, šausmu filmas viņa bērībā neskatījās un grāmatas par zombijiem nelasīja. Par vampīriem viņa joprojām zina tikai tik, cik «Krēslas» galvenā varone Bella

Tā viņa uzrakstīja vampīru grāmatu cilvēkiem, kas parasti nelasa grāmatas par vampīriem.

uzrok internetā: ka viņi pārtiek no asinīm, ka viņu āda ir auksta, viņi ir nemirstīgi un apveltīti ar superdotībām – ātrumu, spēku, veiklību. Visu pārējo Meiere kā Dievs Tās Kungs ņēma un uztaisīja no nekā. Un vai tad ir kāda vampīru patiesības aģentūra, kas viņu par to varētu iesūdzēt tiesā? Nav!

Meiere neesot nekāda izcilā rakstniece, savās recenzijās saka nopietni kritiķi. Protams, ka nav – kaut vai spriežot pēc tā, ka ne otrā, ne trešā sāgas grāmata vairs nespēj uzburt ne pusi no tās maģiskās noskaņas, kas bija pirmajā. (Ceturta ar tās vampīru ginekoloģijas niansēm ir pavisam īpatnēja, taču vismaz *sižets nullē*.) Un tomēr. Tieši Stefānija Meiere radīja «Krēslas» apmātību – fenomenu, kas patiesībā ir smags sitiens pakrūtē visai amerikāņu jauniešu izklaides industrijai. Kamēr Holivuda ražoja vienu pajēla

Edvards – Roberts Patinsons, Bella – Kristena Stjuarte.

seksa pilnu «amerikāņu pirāgu» pēc otra, atnāca kāda nevienam nezināma mormoņu mājsaimniece Stefānija Meiere, uzrakstīja skaistu, dzidru, mazliet baismīgu mīlestības pasaku ar pāris nevainīgiem skūpstiem un – «paņēma» auditoriju.

Ja es būtu Holivudas galvenais boss, es tagad negulētu naktīm un domātu, domātu, domātu – ei, kur gan ir tas āķis? Kur ir «Krēslas» noslēpums?

Princis

Noslēpumi ir vismaz trīs.

Pirmais ir pats vienkāršākais. «Krēsla» nav nekas cits kā vēl viena pasaka par Pelnušķīti. Par vienkāršu meiteni Bellu, kura, kā jau īsta Pelnušķīte, īsti neiederas šajā pasaulē. Gudra, čakla, drosmīga, bez ārišķībām, tomēr autsaiderē. Turklāt mazliet bārenīte – tikai šoreiz māte nav mirusi, bet apprecējusies vēlreiz, un tēvs ļaunās pamātes vietā izvēlējies maksšķerēšanu.

Likās jau, ka mūsdienu meitenēm un sievietēm tas vairs nav aktuāli, vai ne? Likās, ka neviena vairs negaida princi – visas gaida jaunāko Pradas somiņu izpārdošanu un darba vietu labā advokātu kantorī. Un ka visas tagad rada pašas savu mazo karaļvalsti un tikai tad domā, ko tajā ieaicināt – princi vai varbūt labāk seksīgo zirgupuisi. Izrādās, pasaka par Pelnušķīti ir mūžīga.

Tikai ar prinčiem laikam mūsdienās ir problēmas. Grūti būtu bijis atrast tādu cilvēku vidū, nācās izdomāt vampīrus... Nē, pavisam nopietni, bez ironijas – vampīru Kalenu klans taču ir īstena mūsdienu aristokrātija! Daudz grāmatu, mūzika, skaistums, laba gaume, elegantas mašīnas, gudras sarunas par dzīves jēgu un mūžību. Par naudu vai iztikšanu neviens nerunā – neviens pat nestrādā, izņemot dakteri Kalenu, kas to dara tikai un vienīgi cēlu mērķu vārdā. Un Edvards kā īsts princis – vispirms džentlmenis, tikai pēc tam vampīrs.

Protams, viņa nevar neiemīlēties. Tikai gribas izteikt līdzjūtību visām meitenēm, kuras tagad meklēs Edvardu Kalenu dzīvē. Atvainojiet, tādu vīriešu nav – tāpēc jau viņš ir princis. Tāpat kā realitātē nav karsta ledus vai vēsas uguns, tāpat diemžēl nav iespējams satikt setiņpadsmitgadīgu satriecoši skaistu un turklāt bagātu puisi ar: a) četrdesmitgadnieka jūtīgumu; b) septiņdesmitgadīga vīra sirdsgudrību un c) simtgadnieka viedumu. Ir tiešām jābūt 108 gadus vecam vampīram, lai to visu sevi apvienotu.

Stefānijai Meierei ir vairākkārt jautāts, vai viņu nemulsina, ka tagad meitenes meklēs dzīvē neesošu ideālo Edvardu Kalenu. Nē, viņa uzskatot, ka augstas prasības pret vīrieša prātu un dvēseli – tas nemaz nav slikti. Starp citu, pret Meieres Pelnušķītes

stāstu ieibilst arī amerikāņu feministes. Jo Bellas rīcība nu pagalam neesot mūsdienu jauniešu cienīga: viņa liekot visu savu dzīvi uz vienas – mīlestības – kārts un galu galā noliekot savas vieglās dienas viena vīrieša dēļ. Nu ja, laulības un grūtniecība knapi astoņpadsmit gados ir stipri dīvainā perspektīva 21. gadsimta meitenei... Taču Meiere uzskata, ka patiesais feminisma atslēgas vārds ir nevis karjera, bet gan – iespēja izvēlēties. Un grāmatas varone savu izvēli izdara ļoti apzināti.

Asinis

Otrs «Krēslas» fenomena noslēpums ir «jaunais labais».

Kā zināms, neviens vairs netic vienkārši labajam; pozitīvo varoņu laiks sen pagājis. Turklāt mēs lieliski zinām, ka cilvēki nav tikai labi vai tikai slikti – cilvēki ir sarežģīti. Lai nu kā – labais šobrīd nav ne ticams, ne pieprasīts, grāmatās un filmās vairāk mudž šarantā stercas un valdzinoši blēži.

Taču Meiere laikam nebija iedziļinājusies mūsdienu literārās virtuves smalkumos (turklāt viņa rakstīja sev, nevis pasaulei) un uzrakstīja grāmatu, kurā atkal kā pagalam vecmodīgos romānos ir labie un ir sliktie. Tikai labie, lai nebūtu garlaicīgi, ir bīstamie labie. Atceraties, kā Bella saka Edvardam: «Tu varbūt esi bīstams, bet tu neesi sliktis.»

Kadrs no «Krēslas».

Meiteņu tūkstoši dievina Meieri

Un, izrādās, pieprasījums pēc labā joprojām ir spēkā. Pēc drosmes, pēc nesavtības, pēc spējas ziedoties, pēc... Šie vārdi skan kā no 19. gadsimta romāniem, taču – kā lai citādi to visu nosauc?

Pēc sižetiem, kur spriganas un rafinētas jaunas meitenes mēģina izdzīvot lielpilsētas džungļos, itin veiksmīgi apgūstot džungļu mednieču likumus, pēc sižetiem, kur katrs otram ir tikai pakāpiens uz augšu un intriģas ir dzīves norma, jocīgi lasīt par to, kā visa ģimene vienojas cīņai uz dzīvību un nāvi, lai aizstāvētu nupat iepazītu jaunākā dēla draudzeni. Vai par to, kā meitene riskē ar dzīvību un dodas glābt puisī, kurš viņu faktiski pametis... Un vēl jocīgāk, ka tam tiešām gribas noticēt. Kritiķi uzskata, ka «Krēsla» ir tas pats *Gossipgirl*, tikai labajām meitenēm. Tā droši vien ir taisnība. Tikai neviens nebija gaidījis, ka labo meiteņu būs tik daudz. Vai vismaz – parastu meiteņu ar labo meiteņu ilgām un sapņiem.

Pašai Meierei viena no būtiskākajām sižeta līnijām ir vampīru cīņa ar savām slāpēm pēc cilvēku asinīm. Faktiski jau stāsts nav par vampīriem. Tā ir mūžīgā doma par cilvēku nebeidzamo cīņu pret saviem dēmoni, par mūsu katra paša mazo ikdienas kauju ar savām lielajām vajībām un instinktiem. Lai kādos apstākļos tu būtu nonācis un lai kas tu būtu, tev vienmēr ir izvēle, ko darīt un ko nedarīt, uzskata Meiere. Un, pat ja nu

tavā dzīvē kaut kā gadījies kļūt par vampīru, tas vēl nenozīmē, ka tev noteikti jāklūst par briesmoni. Dzert cilvēku asinis vai nedzert? Nogalināt vai nenogalināt? Būt vai nebūt?... Jūtat? Nu, protams, Šekspīrs. Viens no mīļākajiem Meieres autoriem.

lekāre

Trešais noslēpums ir visspēcīgākais āķis. Jo tas ir juteklisks.

Ir grūti «Krēslu» nosaukt par seksuālu, un tomēr neiespējami to tā nenosaukt.

Tikai tas seksualitāte ir divaina, vārdos ne-

nosaukta, toties ar katru lappusi starp rindām sajūtama. Tās ir kā stāvēt zem augstsprieguma līnijām – tu labi zini, kāds ellīgs spēks plūst pa šiem metāla vadiem, taču ārēji dzirdi vien klusu, klusu zumēšanu. Kad Bella ar jauno vampīru sēž blakus, nekā nav – pat ne glāsta, ne pieskāriena. Taču tas, kas starp viņiem notiek, ir daudz spēcīgāks par to, kas varētu notikt. Un kas, visticamāk, notiktu starp diviem parastiem mūsdienu pusaudžiem.

«Krēslas» aizturēto jutekliskumu radījis nekas cits kā... Meieres reliģiskā audzināšana. Viņa nav augusi gluži meiteņu klostroskolā, tomēr citādā vidē nekā vairums šodienas trīsdesmitgadnieku. Tā bija sava pasaule ar atšķirīgu izpratni par to, kas ir labs un kas – ne visai. «Kad man bija četrpadsmit, sadošanās rokās ar puisī jau likās – wow!...», atceras Meiere. Tāpēc tikai un vienīgi viņa varēja ticami uzrakstīt grāmatu, kurā divi septiņpadsmitgadīgi jaunieši, izjutot pilnīgi neprātīgu kāri vienam pēc otra, valda savus instinktus kā spēdami (morāles apsvērumu vai dzīvības briesmu dēļ – šoreiz tam nav sevišķas nozīmes). Lai to uzrakstītu, ko tādu ir par maz tikai izdomāt. Tam visam vajag ticēt tikpat pašsaprotami kā faktam, ka ziemu nomaina vasara, bet saule lec Austrumu pusē.

«Krēslas» valdzinājuma formula ir neparastais mikslis starp nevainību un iekāri. Ārēji tā ir tikumības paraugstunda, ko var droši izmantot meitenēm veselības mācības stundās. Ne velti kāda no sievietēm, kuras divpadsmitgadīgā meita esot pārņemta ar «Krēslu», internetā ar vieglu ironiju raksta – beidzot

Jūs kļūtu par daudzu meiteņu nāvīgu ienaidnieku, ja teiktu, ka Edvards Kalens neeksistē.

Kristena Stjuarte un Roberts Patinsons triumfē «MTV Gada balvā».

ir grāmata, kuru ne vien nevajag ņemt nost savai pusaudzei, bet var pat droši ieteikt. Viss tur ir pilnīgi pareizi. Pirmkārt, seksuālie sakari var būt nāvējoši bīstami (grāmatā tādēļ, ka puisis ir vampīrs, dzīvē tādēļ, ka plosās AIDS). Otrkārt, sekss bez aizsargāšanās ir bīstams (Bella paliek stāvoklī pirmajā mīlēšanās reizē), turklāt arī grūtniecība var būt dzīvībai bīstama – Bella dzemdībās faktiski mirst (tiem, kas vēl nav lasījuši ceturto daļu, detaļas neatklāšu)... Vārdu sakot, meitenes, esiet uzmanīgas ar seksu!

Vienlaikus grāmata ir tik jutekliski piesātināta, ka gribas aizmirst visas nupat minētās šausmas un tik un tā mesties vampīrisku kaislību melnajā atvarā. Nezinu, vai Meiere pati sev atzīstas, taču šķiet, ka viņa grāmatā palaidusi vaļā visu savu reliģiski audzinātas meitenes rātņi savaldīto seksuālo enerģiju...

Slava

Bet varbūt «Krēslas» milzu popularitātes iemesls ir pavisam vienkāršs. Tā ir Meieres radītās cilvēku un vampīru pasaules pārsteidzošā ticamība. Tu vienkārši ienāc šajā pasaulē un sāk dzīvot. «Krēslas» sāga tik prasmīgi nojauc robežas starp iztēli un realitāti, ka jūs riskētu kļūt par daudzu pasaules meiteņu nāvīgāko ienaidnieku, ja pēkšņi censtos viņām iestāstīt, ka Edvards Kalens patiesībā nemaz neeksistē.

Līdz pat smieklīgumam. Piemēram, lasītāji Meierei regulāri jautā, kā tas ir iespējams, ka vampīram un cilvēkmeiteņi pie-

dzimst bērns. Tas liekoties neticami. Taču vēl neviens un nekad Meierei nav pajautājis, kā tas ir iespējams, ka eksistē vampīri.

Šobrīd Edvards Kalens ir tikpat reāls kā Baraks Obama. Viņam veltītas mājaslapas, plakāti un kreklīņi. Un, kad spiedzošo meiteņu tūkstošiem parādās Roberts Patinsons, iespējams, liela daļa vairs nesaprot, ko viņas redz – jauno aktieri vai jauno vampīru. Vēl trakāk – Kannu kinofestivāla labdarības izsolē divas Patinsona bučas (uz vaiga!) savām meitām bagātīe tēti nosolīja par 28 tūkstošiem eiro katru! Nu jau visi šķiet aizmirsuši, ka vēl pat īsi pirms filmas pirmizrādes daudzi izteica šaubas par Patinsona piemērotību Edvarda lomai, starp citu, arī pati Stefānija Meiere bija iecerējusi citu aktieri. Taču režisore izvēlējās Patinsonu – kinoprovēs domīgi savilkta pierē atstājusi iespaidu, ka viņš visu laiku izcīna kādu iekšēju cīņu. Tādu viņai arī vajadzēja Edvardu – vampīru, kurš nemitīgi cīnās starp eņģeli un dēmonu

sevi. Turklāt izrādījās, ka Patinsons ir no tiem aktieriem, kurus ļoti mīl kinokamera. Uz ekrāna viņš ieguva pavisam citu valdzinājumu. Šobrīd top otrā filma «Jauns mēness», un internetu jau aplidojušas paparaci bildes ar puskaילו Edvarda torsu Itālijas vampīru pilsētīņā.

Stefānijas Meieres dzīve pa šiem gadiem gan ir, gan nav mainījusies. Pēc «Krēslas» sāgas viņa uzrakstīja pirmo fantāzijas grāmatu pieaugušajiem *The Host*. Viņai joprojām nav sava rakstnieces kabineta, jo viņa labāk jūtas, ja, rakstot pie datora, ar vienu ausi dzird, ko mājās dara bērni.

Viņas vīrs aizgājis no darba – lai laikā, kad Stefānija dodas kārtējā publicitātes turnejā, nesagrūtu ierastā mājās dzīve. Taču kopumā viņa bērniem cenšas saglabāt sajūtu, ka nekas īpašs nav noticis. Ka viņas vienas vasaras nakts sapnis nav atnesis viņai pirmo miljonu. Ka saskaņā ar jaunāko žurnāla *Forbes* sarakstu viņa nav 26. ietekmīgākais cilvēks pasaulē... ■

Esi Nr. 1

Elegances pieskāriens

Atlaides līdz 35%

Piedalies loterijā un laimē

50 žurnāla „Santa” abonementi 6 mēnešiem

Tērps no Natālijas Jansones studijas 300 latu vērtībā

7.07. – 26.07.

Sīkaka informācija veikalos, www.izdevigspirkums.lv un www.drogas.lv. Loterijas atļaujas nr. 2358.

www.drogas.lv